

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

Mit navn er Thomas Klingby. Du lytter til nations marit, en true crime-podcast om sager, der rammer og lammer en befolkning, fordi de er så bizarre eller på andre måde umulige røstasser.

Som den sag du nu skal høre, fra Skotland i efteråret 1997, hvor to unge kvinder findes drabt, efter en hyggelig aften på poppen The World's End i Ettingberg.

Det mystiske dobbel drab for bliver uopklaret i mange år, indtil DNA-spor leder politiet til en gærningsmand, og han har mere på samvidigheden.

Den fugtige og frysende lørdagaften i Ettingbøs november 2. Sådan en aften, hvor det eneste man har lyst til, er tøj fællesskabets varme bag de dukket råder på byens små popper.

Det er i hvert fald være Christine og Helden har lyst til. De begge 17 år, forlængst færdige med folkeskolen, og ved at finde ud af, hvad de skal med deres liv.

Men fremtiden er ikke lys. Ettingbøge i 1977 er den mørkssted, et håbløst sted med masser af arbejdsløshed, og ikke main udsigt til et langt og lygtigt liv.

Specielt ikke for kvinder, og skal det vise sig særligt ikke for Helden og Christine.

De to veninder arbejder som butiksmadhjælperer, og så hænger de ud med hinanden hver dag.

Christine og Helden er bedste veninder, og de laver alting sammen. Selv når de datar, så datar de sammen.

De mødes hos Christine efter arbejde. Helden har taget par øl med. De knapper op og skoler.

Christine åbner vinduet og pigerne deler en sikkerat, som de røger ud af vinduet.

Christine har endnu ikke fortalt sin forældre, om hun røger, selvom hun mistænker sin far for, at han allerede ved det.

Pigerne lytter til radioen, mens de ordner sig foran spejlet. David Bowie's nyeste sang Heroes spiller, og pigerne kan allerede teksten.

De søger i deres hård børster, om at være heldtende i deres eget liv.

Helden er frustreret over sit tøjvalg. Christine ser hun bare kan finde noget andet i skabet.

Helden finder en nederdel, men den er ret kort.

Eftersom pigerne ikke er fyldt 18, er det egentlig ulovligt for dem at købe alkohol på en pop, men de har brudt det før. Det har alle.

Man skal bare tage noget tøj på, der signalerer modenhed. Gør noget, hvor man kan vise lidt barhud, både overbrystet og på benene.

Selvom det er virkelig koldt, kan det helt klart betale sig.

Pigerne drækker den sidste tår, slønger frakerne om sig og smutter ud i den tået aften.

De går fra pop til pop, men alle steder vil se ide, hvilket pigerne ikke har.

Blandt vinderne kalles turen rundt til popperne The Royal Walk, fordi alle de gode popper ligger i den gamle del af Eddingborg, blandt gamle slotte og borgruiner.

Den royale godtur bliver lidt længere end forventet, og pigerne diskuterer om de har været lidt for nære med påklædningen.

Samtidig er de meget påpasselige med hvilke signaler de sender.

Pigerne er nemlig vant til, at de ældre mænd kan være meget næregående og grænseoverskridende.

Nogle gange leger de med på den. Andre gange må de hurtigt forlade poppen, inden tingene udvikler sig i en uheldig retning.

Denne aften har pigerne nu kun én mulighed tilbage for at få en drink.

En pop, der ligger ved porten mellem den gamle og nye del af Eddingborg.

På grund af sin belægenhed bliver poppen kaldt The Worlds End ved verdens ende,

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

fordi de lokale kun interesserer sig for den verden, der ligger inde for bymurene.
Alt udenfor er ukens og dermed ligegyldigt.
For pigerne bliver besøget begyndelsen på enden.
Bartenderen nicker kortfattet med hovedet, da pigerne bliver med en øl,
og indenlig kan de to vinde ind at få varmen og hygge sig over nogle fadel.
De sætter sig i hjørnet ved mine telefonen, hvor de forhåbentlig kan sidde lidt for sig selv.
Poppen er stuneful og tiltrækker både lokale, turister og soldater fra den lokale garnison.
Alle er ude for at glemme den håbløse hverdag bare for et par timer.
Der går ikke lang tid før pigerne for selskab er to mændsist i tyverne.
Pigerne kender ikke de to mænd, men de virker okay søde, og desuden årger pigerne ikke at skulle videre.
De to mænd byder på øl, og pigerne takker ja.
Et par timer senere lukker poppen.
De to vinder siger forvældt til de to mænd og forlader poppen sammen.
De kan mærke alkoholens varme i hele kroppen.
De griner, at de er lidt komiske to mænd.
Det hele var lidt fjollet, men de lægger det hurtigt bag sig.
De begynder i stedet at snakke om, hvilke planer de har for det nye år.
Og så går turen hjem af gennem de regnvåde brugstinsbelagte stræder.
Hvad pigerne ikke ved, er, at der allerede erlagt planer for dem.
Helt andre planer, de kunne forestille sig selv i deres værste marit.
For de to mænd fra poppen følger efter pigerne, og de har et fast ommørkt blik i øjnene.
Søndagmorgen ringer Kristins far hjem til Hellens forældre.
Hans bør om pigerne har sovet hos dem, fordi de ikke kommer hjem.
Hellens forældre har heller ikke set pigerne, og straks vægges bekymringerne.
Det er ikke usøvnligt, at pigerne sover hos hinanden, men det er usøvnligt, at de slet ikke kommer hjem.
Forældrene ringer rundt til pigernes andre.
Det er ikke usøvnligt, at pigerne sover hos hinanden, men det er usøvnligt, at de slet ikke kommer hjem.
Forældrene ringer rundt til pigernes andre veninder, men ingen har set eller hørt noget.
De vælger at vente et par timer for at se om pigerne dukker op.
Det kan jo være, at de har tilbrægt natten hos nogle nye venner.
De næste timers vintetid bliver ulidligt lange for de bekymrede forældre.
På cirka samme tid modtager politiet et opkal.
Forbibasererne har gjort et uhyggeligt fund i det smukke naturskynde område omkring Gosford-Bag, ca. 30 km øst fra Ettingbør.
Politiet sender straks deres bedste detektiver derude.
Togen ligger stadig tungt over heden foran det ikoniske landsted Gosford-Havs.
Selvom politiet har mødt talt stærk frem, er sikbarheden lige nul,
og politiet må danne en kolonna af politifolk for at finde det anmeldte fund.
Side ved side går de, skridt for skridt, henover heden.
Pludselig ser de hende.
Hun ligger på sin frake.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

Hendes hænder er bundet på ryggen, hendes tøj er ræd i stykker,
og hendes drømpebukser er bundet i en stram knue rundt om hendes hals.
Hun er helt ung, krigvid i huden.
Hun har blevet mørtet med kold blod.
En ny politibil ankommer.
Stationen har fået et andet opkald fra en landmand, ikke langt affra.
Det dektiverne sørger for, at gerningstedet sikres, mens det kører videre hen mod det andet tip.
Midt på en mark, få kilometer væk fra Gosford-Beg, finder politiet livet af en anden kvinde.
Også hun er helt ung, bundet på ryggen, tøj er ræd i stykker,
og med sin strømpebukser stramt bundet om halsen.
Bække kvinder bliver tegn på voldtægts, og har mange slag på kroppen og i hovedet.
Dødsorsagan er kvildning, og murvåbnet er de strømpebukser, som stadig sidder rundt om deres hals.
De to kroppe er ikke forsøgt skjult.
Det er som om, at gerningsmanden har efterlagt kvinderne som affall,
efter at fået udløst sine bestelske lyster.
Politiet sikrer også det til gerningstedet,
og samtlige betjente begynder straks at optrage området for spor.
Efterforskerne håber, at der kan findes nogle spor efter en bil eller fodspor,
måske nogle efterledenskaber fra gerningsmanden.
Men politiet finder absolut ingenting.
Bække gerningstedere er som støvsude for spor eller beviser.
De to mor synes at være udført med en uhyggelig precision, som om gerningsmanden har prøvet det
før.
Desuden er Bække mor udført på, når jeg ikke er i samme måde, nærmest som om de var kopierede.
Samme eftermiddag modtager afdelingen for savnet personer et bekymret opkald fra Kristins far,
der vil melde Bække piger savnet.
Betjenten skriver en anmeldelse, og herunder, sin allemanget er de to forsundne piger.
Han skuler overpå sin allemanget af de to fundende kvindekroppe.
De identiske.
En politietektiv kører ud til forældrene.
Han fortæller, at der er desværre risiko for, at dødrønner er involveret i en forbrydelse.
Kristins far følger med ind på lihuset.
Og der ratsmedicin og en fjerner det vide land fra kroppen, bliver hans værste frygt til virkelighed.
Kristin og helen er blevet mørttet på grusomste vis.
Hvad der skal vise sig, bliver Skotlands største og længstevarende menneskejagt på en seriemurder
er gået i gang.
Men politiet har én stor hovedpine.
Hvordan skal den skyldige findes, når der ikke er et eneste brugbart spor?
Samme aften bliver nyheden om morne på de to unge kvinder bragt på alle TV-kanaler i Skotland.
Historien om de to unge veninder, der altid var sammen, der datet sammen og som død sammen,
rammer direkte i hjertet på alle bekymrede forældre.
Næste dag har samtlige avisere historien på forsiden og viserne sælges i hovedbetal.
Over de næste par uger og måneder vil frygten vinde over friheden i Ertingbørn.
Samtidig går politiet i gang med at danne sig et overblik over Pirnes Ferten i deres sidste timer.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

De modtager tusindvis af videnødsavn fra en værd, der kan have hørt noget.
En samling af vidende spyrer, at langsommer må i sommerlig.
Husk på, at det foregår i 1977, hvor der ikke er computer, GPS'er, mobiltelefoner, overvågningskamerarer eller andet teknologisk udstyr til politiet's hjælp.
Alle videnødsavn skrives manuelt på 10.000 vis af små kort, der indgår et gigantisk indexeret system, for at udpare sammenfald og denne ledetråde.
Opstår der bare én fejl, kan hele systemet bryde sammen.
Det er ikke nemt, er overskugt. Alivell begynder et forløb af tegnelser for politiet.
Flere gæster har set de to piger på poppen, og de har også set, at Pirnes snakket med to mænd.
Men efter, at Pirnes få lavet poppen, er der ikke flere videner, der har set dem.
Politiet får også et tip om en hvid varvån, der er blevet set i området omkring poppen.
Det er jo så vanligt, at varvån kørte hurtigt og svingede vildt rundt om hjørnerne.
Efter mange videnødsavn kan politiet sammenstyrke et sinalemang af de to mænd, samtidig med, at de påjagt efter en hvid varvån.
Problemet er bare, at sinalemang af de to mænd stortid passer på samtlige mænd i Eddingborg, og at en hvid varvån er den mest almindelige bil, der findes.
Dessuden bliver poppen besøgt af både turister og soldater, som allerede kan være over alle bjerge.
Politiet' eneste mulighed for at dansere en slags overblik over mulige mistænkte, er, at vi har lavet en oversigt over tidligere dømte seksualforbrudder i området.
Den liste kommer hurtigt til at bestå over 500 mænd, alene fra området omkring Eddingborg.
Efterforskningen er kravne, og politiet er på grund af andre sager allerede i knæ.
Fra midten af 90'erne er kriminalitetens stede voldsomt i Skotland, og der begås over tre gange så mange drab som i resten af Storbritannien.
Særligt stiger volden mod kvinder og piger, og mange kvinder udsættes for voldtægt.
En del af forklaringen skal findes i heroinens intog, men det er ikke helt forklaringen.
Skotland oplever som mange andre steder i verden en samfundsomvæltning i løbet af 90'erne og 80'erne.
Det mansdomineret samfund er under hæftig kritik fra kvinderne, der ønsker de samme rettigheder og muligheder som mænd.
De mest begrænsede mænd opfatter kvindernes kritik som en direkte trussel, hvilket nogen gange resulterer i voldelig og nogen gange sexualiseret adfærd herunder voldtægter.
Flere analyser peger på, at voldtægterne i mindre grad handler om seksuelle nødelse og mere om dominans og selvhævelse, hvilket også kan ses på den grad af ydmyelse, der følger med voldtægten.
Og så er der de mænd, der kan betegnes som psykopater, for hvem alle midler ret færdiggøres af målet og som mor.
Det er den slags mand, der har slået Christine og Hellen i hjæl.
Det er den slags mand, som politiet er projekt efter.
En mand uden skyggen af empati, som sætter sig selv før alle andre, og for hvem livet udelukkende handler om at opnå personlige nødelse.
Et best med andre ord på jakt efter offer i natten.
Hvis han har opnået, hvad han ville med Christine og Hellen, hvad afholder ham så for at gøre det igen?
Hvis bestet har fået smag for blod, vil han fortsætte draves ud i lyd af natten for at jage sit næste

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

offer.

Ved årskiftet til 1998 er politiet stadig på Barbund.

Der er ikke dukket nye, afgørende spor op, og politiet begynder så småt at blive desperatet. Samtidig begynder viserne at skrive om et nyt drab, denne gang i Glasgow, små 100 km fra Edinburgh.

En 23-årig ung kvinde er fundet voldtaget om mørtet med utalige knivstik over hele kroppen. Hensinde er bundet på ryggen, og hendes drømbekukser er bundet rundt om hendes hals. Måder ligner altså på mange måder, morerne på Christine og Hellen.

Og det stopper ikke der.

I løbet af de næste måneder, bliver yderligere tre kvinder fundet mørtet i Glasgow, mens én kvinde meld savnet.

Ved alle mor har gærningsmanden brugt den samme metode som i Christine og Hellen.

I politisk prov omtalt sin gentaget drabsmetode som gærningsmandens modus operandi.

I dette tilfælde er det et meget distinct og nøjagtigt modus operandi.

Med andre ord.

Der er formentlig ikke tale om forskellige gærningsmand, men om den samme serier morter.

Aviserne tøver ikke mere tegne en lige linje mellem morne ved verdens ende, og så morne i Glasgow. Politiet er til gengæld ikke helt så sikret i deres sag.

Der kan være tale om en tilfældighed.

Eller en såkaldt copycat, der kopierer det i oprindelige modus operandi, for at lægge et røjslør, og på den måde sende politiet en forkert retning.

Eddingbøjspolitiet diskuterer med politikler.

Eddingbøjspolitiet diskuterer med politikler i Glasgow, hvor vi skal samarbejde om efterforskningen, men formentlig på grund af udsigten til en uoverskuelig sammenlægning af to gigantiske inddækssystemer, vil politiet arbejde hver for sig.

Alivell begynder politiet at arbejde med teorien om, at det kan være samme gærningsmand.

Det vil i så fall være en mand, der kender til både Eddingbøjer og Glasgow, og som kan finde nemt rundt i begge byer og deres opland.

Det samtidig er meget muligt, at der taler om to gærningsmænd, eftersom to mand blev set tale med Christina Hellen.

Møderne mellem politiet for Eddingbøjer og politiet i Glasgow, begge frugt i form af konkrete nye beviser eller deciderede ledetroet.

Tvert imod bliver sænbarer endnu mere kompleks.

Det eneste, politiet føler, de kan gøre, er, at advare offentligheden om, at det er en serie, hvor der er løs, og at offrene er unge kvinder og piger, der overfalles i lyre mørkket.

Politids advarsel til kvinderne er kustalt klar.

Aldrig gå alene.

Underforstået, at kvinderne altid bør gå sammen med en mand.

Frygten spræder sig som en steppebrænd gennem de brulagtestræder i Eddingbøj og resten af Skotland.

Det bliver normalt at se federe og ægte mænd stor vente udenfor poppen på deres dødre eller ægtefæller for at følge dem hjem.

Hvis der ikke kvinderne helt forbyde sig gå ud, men må blive hjemme,

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

som fanger i deres eget hjem.

Det vækker en ny vrede hos de skottske kvinder,

der føler, at de igen må tage konsekvensen af mindst handlinger og vold.

Kvinderne vil ikke acceptere, at de skal ændre adfærd for ongod vold,

at de skal klesere anderledes,

at de skal begrænse deres frihed for ongod at blive et offer for mindst sygelyster.

Politids advarsleden tolkes som socialkontroll

og en bevægelse, der kalder sig Reclaim the Night,

tager natten tilbage, tager form.

Gennem store fagloptog demonstrerer kvinderne for deres frihed

og retter klæser og går ud, som de har lyst til.

Det er ikke kvindernes opgave at ongod vold,

det er samfundets opgave at beskytte kvinderne mod vold,

uanset, hvor de befinder sig.

Samtidig fortsætter politids menneske jakt.

Men i oktober 1998, et år efter drabet på de to piger,

er der stadigvæk ikke nogen udvikling,

og politiet må indrømme, at sporet er blevet koldt.

Politiet i Glasgow er heller ikke kommet nærmere end mistændt.

Når der verken er spore eller vidner,

hvordan skal det så kunne lade sig gøre at finde gærningsmanden?

For familierne er det uberligere at tænke på,

at en så udspekulerede og hjerteløsførbrudder kan voldtage at mørte deres dødre,

uden at politiet kan gøre noget som helst, andet end at sætte til,

mens motoren fortsætter sin jakt på andre uskyldige offere.

Forældrendes første timers bekymring

afløses af mange års ufrøløst sov,

og under overvældende mangel på retfærdighed.

Men familierne kommer ikke til at vente forgevuds på retfærdigheden.

Den kommer bare til at tage tid.

Tiden vil arbejde for dem, for med den kommer udviklingen af nye teknologier.

I løbet af 1990'erne interneren helt ny

og tidligere ukendt teknologi i verden scenen DNA-profilering.

Alle mennesker har en helt unik DNA-profil,

og ved hjælp af lidt spøt kan politieteknikere udvikle et præcist aftryk af det specifikke DNA.

Politiet er altså ikke længere afhængige af fingeraftryk, vidner eller tilståelser.

Ved hjælp af DNA-analyser er det muligt at finde spor af gærningsmanden på offret eller ved gærningstedet,

og der er sporet, der ikke kan ses med det blotte øje.

Politiet har onikøbet en mulighed for at finde gamle DNA-spor,

hvis objekterne fra gærningstedet er opbevaret under de rigtige forhold.

Som følge heraf beslutter det skottske politi i 2001

at genopne sagen om Kristine og Hellen.

Teknikerne finder på nye offrendes egen dele frem,

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

og bemærker straks en plett på Hellenes jakke.

Pletten viser sig at være sæd, og DNA-testen viser, at der ikke bare er match med én, men to profiler.

Der er altså tale om to gerningsmænd,

hvilket bestyrker mistanken mod de to mænd, som Kristine og Hellen talte med på poppen.

Det viser sig også, at politiet allerede har den ene profil i systemet.

Den tilhørende mand vil navn Angus Sinclair,

der både er Eddingbøj i senhalfjerserne,

før han flyttede tilbage til Glasgow, hvor han er født.

I Eddingbøj var han ofte sammen med sine svorer,

så muligvis er manden bag den anden DNA-profil.

De forskellige bubhjæle og årstal passer med de forskellige mor,

der blev begået i både Eddingbøj og i Glasgow.

Dessuden eget Angus Sinclair en hvid varvårn på det givende tidspunkt.

Med sædpletten falder alle brækker på plads for politiet.

På stemme er der ingen tvivl om, at Angus Sinclair er morteren.

Specielt ikke, da de opdager, hvordan Sinclair stener overhovedet er havnet i systemet.

Sinclair er havnet i politiet system på grund af en anden uhyggelig forbrydelse.

For at forstå den må vi skru tiden lidt tilbage til begyndelsen af 1904-serne,

hvor politiet i Glasgow overrumpler af en bølge af anmeldelser om en uhyggelig og voldelig børnelokker.

En kriminellbetjent sættes til at gennemgå anmeldelserne,

og opdager flere sammen med børnelokkerne.

En kriminellbetjent sættes til at gennemgå anmeldelserne,

og opdager flere sammenfald.

Offroner er mellem 6 og 14 år,

og ofte så traumatiseret, at ingen af dem kan huske, hvordan overfallsmanden så ud.

Der eksisterer altså individ sin allemang.

Alligevel nevner de stort set alle sammen det samme mønster.

Manden bærer dem om at gå ind i en gyde,

og banke på den blå dør for at videregive en beskid for ham.

Når børnene troes skyldigt gør, som manden siger,

følger han efter,

og ind i gyden forvandler den helt almindelige dag sig til et vågend marit.

I pressen omtales manden, som manden vidt en blå dør,

og politiet er på barbund i efterforskningen.

Kriminellbetjenten forventer, at der vil komme flere overfall,

og han sørger for at blive tilkaldt så snart, da han nyt.

En eftermiddag i 1982 modtager betjenten et opkall.

Manden, vidt en blå dør, har slået til igen.

Det ind i gang er det en tiårig pige, der er blevet overfallet.

Betjenten skynder sig på arbejde for at tale med den tiårige pige.

Selvom pine er hårdt medtaget, udviser hun et imponerende overskud,

og fortæller betjenten, hvad hun har oplevet.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

Betjenten spørger forsigtigt, om hun kan huske, hvordan gerningsmanden ser ud.

Det kan hun, siger hun.

Han havde grønt hård og grønne øger.

Sin alemange løder umiddelbart, som taget ud af en gyserhistorie.

Måske en psykologisk reaktion på den traumatiske hendelse.

Andre betjente ville måske opgive på det tidspunkt,

men den ansvarlige betjent vælger tro på pine,

og spørger om hun er i stand til at udpeje manden på et billede.

Det kan hun, og peger straks på et af billederne.

Politiet kører med det samme hjem til mandens adresse.

Da den misting det åbner for politiet,

ser betjenten med det samme, at han har grøn maling i hård og på øgerne.

Han er industrimaler og dekoratør,

og nu er han også hovedmistings.

Pine havde altså ret.

Efter kortidsverhøring tilstår manden.

I samme verdragning fortæller han afgænt, at han ikke aner, hvor mange han har voldtaget.

Han har nok voldtaget mere end 50 gange, siger han.

Han dømmes skyldig, og bliver idømt i en fængselstraf på livstid,

som på det tidspunkt i Skotland er 37 år.

Manden ved den blod dør er Ankes Sinclair,

og han er tydeligvis et desideret uhyger.

Udover de forfærdelige overgreb mod børnene,

viser det så også, at han har mindst et mor på samvittigheden,

begået i 1999 før overgrebne mod børnene.

Først i 2001 kan politiet kede ham sammen med det drab.

Det afgørende bevis finder politiet ved hjælp af DNA-teknologi

på et af ofres pupeshår, det Ankes Sinclair's sæd.

Det er også i den forbindelse, at Ankes Sinclair's DNA lægger send i det centrale register,

som giver politiet det endelige gennembrud i sagen om dobbelt mor på Kristine og Hellen,

et kvart og hundret efter det blev begået.

Politiet kan nu indelig begynde at forebåde ret sagen mod Ankes Sinclair,

hvilket burde være en rent tilståelse sage.

Alle bevisere er der jo, eller er de?

I 2007 begynder den længeventede ret sagen mod Ankes Sinclair.

Anklæderne fremlægger alle beviserne herunder de nye DNA-bevisere.

Anklæderne fremfører dessuden, at Ankes Sinclair udførte sine uhørlige gærninger i ledtog med sine svoer.

Svoeren døde i 1996 og kan derfor desværre ikke ret forfølges.

Men Ankes Sinclair er en snu mand.

Han fortæller i retten, at det er rigtigt, at han havde sex med de to kvinder, men at det var under samtykke,

og hvis noget skulle være sket med pigerne efterfølgende, må det være svoeren, som har gjort det.

Et meget belejligt forsvar her, hvor svoeren har været død i 11 år.

[Transcript] Nationens mareridt / Mordet ved verdens ende

Det er ikke med Dommørens gode vilje, men sagen ender med en frifældelse af Ankes Sinclair for drabende på Kristine og Hellen.

Selvom han sidder og fundet på dem, og selvom han dokumenteret er skyldt i et andet drab, og de mange uhyggelige overgreb mod børn, er der ikke til strækkelig beviser for, at han rent faktisk har drabt Hellen og Kristine.

Nyheden knuser de efterlatte familier, som dermed ikke kan få endelig visshed om pigerne skepne. Det får de dog alligevel 7 år senere.

For politiet stopper ikke deres efterforskning.

De virkler Ankes Sinclair's lebe, de ved, han har gjort det.

De mangler bare det afgørende bevis.

I takt med at teknologien forbedres, begynder politieteknikere på laboratoriet en minutjøs efterforskning af alle objekter, der blev fundet ved gærningstedet.

Og teknikerne har snart særligt fokus på strømpebuxerne rundt om kvindernes hals.

Det gennemgående spor ved alle de drabte kvinder.

Teknikerne udfører en rekonstruktion af selve kvildningen med strømpebuxerne.

De opdager, hvor gærningsmanden skal holde med sine hænder, for at sætte maksimal press på knuden og på den måde kvile sit offer.

Derefter bliver det selv samme sted på de originelle strømpebuxer analyserede for eventuelle DNA-spor.

Bingo! Man finder endelig Ankes Sinclair's DNA på selve mårevåbnet. Nu kan ikke bort forklare mere.

Og den 14. november 2014, akkurat 37 år efter pyrne sidste nat ved verdens ende, bliver Ankes Sinclair dømt for dobbelt måde på kvistin og hellen.

Han er allerede i fængsel, men idømmes endnu en livstidstom.

Politiet er overbevist om, at Ankes Sinclair står bag yderligere fire mor på oskyldige unge kvinder tilbage i 1970'erne.

Men de når ikke at bevise det. I 2019 dør Ankes Sinclair i fængselet. Han bliver 3,5 år.

Han havde på dette tidspunkt siddet i fængsel det mest af sit liv, heldigvis.

For hvis ikke politiet havde troet på det til synlædende fantasifulde sin alamang fra den 10-årige pige, dengang i sagen om den blå dør,

havde Ankes Sinclair formentlig fortat sine forbrydelser, og efterlatt en endnu længere række af offer overlykkelig på rørende baser.

Du har lyttet til nations marit. Manuskript er Johan K. Jensen, redigering, lyd og musik af Gustav Nyeport. Serien er produceret af Body Body for Alli.

Du har lyttet til en podcast for Alli. Finde endnu flere artikler, podcast og video i din Alli-app.